

Inledende redegørelse for retsforskrifternes indhold

Da EF-landene i 1960 og 1962 vedtog regler om liberalisering af kapitalbevægelser, betød det i det store og hele blot, at EF stadfæstede bestemmelser, der allerede var gældende i medlemslandene. Liberaliseringen af kapitalbevægelserne i EF kan ses i forlængelse af de bestræbelser på at frigøre kapitalbevægelserne som siden 1955 er foregået inden for OEEC (senere OECD). Den væsentligste forskel mellem EF's og OECD's bestemmelser om kapitalbevægelser er, at muligheden for opretholdelse eller genindførelse af undtagelser fra forpligtelserne er mere begrænset i EF's bestemmelser end i OECD's. En medlemsstat har dog mulighed for at påberåbe sig EØF-traktatens undtagelsesbestemmelser i tilfælde af særlige vanskeligheder for betalingsbalance eller lignende.

EF's bestemmelser gælder for kapitalbevægelser mellem medlemslandene samt visse oversøiske områder med tilknytning til disse. Da medlemsstaterne som nævnt allerede havde påtaget sig stort set de tilsvarende forpligtelser inden for OEEC's rammer, gav gennemførelsen af EF-bestemmelserne i 1960 og 1962 i praksis ikke anledning til nogen diskrimination mellem kapitalbevægelser til og fra de enkelte medlemslande og kapitalbevægelser til og fra tredjelande.

Siden 1962 er der ikke blevet vedtaget nye bestemmelser om kapitalbevægelser. Kommissionen har fremsat forskellige forslag i 1960'erne, bl. a. om yderligere liberalisering af enkelte vigtigere former for kapitalbevægelser og om udveksling af statistisk information.

Den i marts 1971 af Ministerrådet vedtagne resolution om det økonomiske og monetære samarbejde er præget af den opfattelse, at en vidtgående frihed for kapitalbevægelser ikke kan tænkes uden en nærmere koordinering af penge- og finanspolitikken inden for EF. I resolutionen nævnes de områder, der i første omgang må tages op, nemlig liberalisering af emission og introduktion på en børs af værdipapirer fra et andet medlemsland, samt gennemførelse af en gradvis samordning af medlemsstaternes kapitalmarkedspolitik.

Særligt om enkelte retsforskrifter

De gældende liberaliseringsforpligtelser vedrørende kapitalbevægelser er fastlagt i to rådsdirektiver af henholdsvis 11. maj 1960 og 18. december 1962. Direktiverne udgør en helhed og omfatter valutasiden af private kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne. De forskellige arter af kapitalbevægelser er fordelt på 4 lister, A, B, C og D, som er bilagt direktiverne (Bilag I). I direktivernes Bilag II er de enkelte kapitaltransaktioner nøjere beskrevet.

Liste A omfatter transaktioner, der ubetinget er liberaliserede. Liberaliseringen behøver ikke at ske ved udstedelse af generelle tilladelser, men er opfyldt når ansøgninger imødekommes ved fri bevillingsudstedelse. Det drejer sig hovedsageligt om direkte investeringer, dispositioner vedrørende fast ejendom til ikke-erhvervsmæssigt brug, kreditter med en løbetid på højst 5 år, som er direkte forbundet med import og eksport af varer og tjenesteydelser og lignende, og de fleste personlige kapitalbevægelser.

Betalinger skal ske til de for løbende transaktioner gældende valutakurser eller til kurser, der ikke afviger væsentligt og for længere tidsrum fra disse kurser.

Liste B omfatter transaktioner, der ligeledes er ubetinget liberaliserede, men i modsætning til, hvad der gælder for liste A, skal liberaliseringsforpligtelsen opfyldes ved udstedelse af generelle tilladelser. Det drejer sig hovedsageligt om erhvervelse af inden- og udenlandske obligationer, aktier og lignende, der handles på børserne.

Betalinger i forbindelse med disse kapitalbevægelser skal, i modsætning til, hvad der gælder for liste A, ikke afvikles til kurser, der skal holdes inden for visse marginer; men det skal tilstræbes, at disse kurser ikke væsentligt eller blot for et længere tidsrum kommer til at afvige fra de for løbende transaktioner gældende valutakurser.